

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Abdiae Babyloniae Primi Episcopi Ab Apostolis Constitviti,
de historia certaminis Apostolici, libri decem**

Abdias <Babylonius>

Coloniae, 1576

VD16 B 5299

Vita Beati Matthaei Apostoli, Ioachimo Perionio Benedictino Cormoeriaceno
auctore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45288

PER IONIO AVCT. 315

VITA BEATI MAT-
THAEI APOSTOLI, IO-
ACHIMO PER IONIO BE-
nedictino Cormœriace-
no auctore.

Matthæus publicanus, cui & Le-
ui, quemadmodū Marcus & Lu-
cas commemorant, nomen fuit,
Alphaei, vt ait Lucas, fuit filius. Is primus
ex communi discipulorum numero fuit,
deinde ex eo à Christo ad Apostolicam di-
gnitatem honoremque euectus. In nume-
rum quidem discipulorum ascriptus fuit
hoc modo. Cum ipse publicanus, vt dixi,
esset, publicanorumque munus exequere-
tur, eum Christus, vt se sectaretur, horra-
tus est, quod ille non grauate ilico fecit,
introduxitque domum suam Christum,
vbi ei adhibitis multis publicanis aliisque
hominibus quorum de vita Pharisei ma-
le existimaret, conuiuium apparauit. Quod
cum Pharisei, qui Christi facta calum-
niandi causa obseruabant, animaduertis-
sent, illud ei vt probum obijcere cœpe-
runt, quod cum publicanis peccatoribus
que versaretur. At ille, eam illorum ca-
lumniam ita vel illusit, vel diluit, vt di-
ceret, non valentibus medico opus es-

Y. 6. se, sed

se, sed agris. Atque hoc quidem modo se
 Matthæus in Christi disciplinam tradi-
 dit. A. postolorum autem duodecim nume-
 rus nō ita sensim auctus & expletus fuit,
 sed duodecim, quorum est Matthæus, si-
 mul ex communi discipulorum numero
 delecti atque adeo selecti tum fuerunt.
 Luca teste: cū Christus nocte in oratio-
 ne in monte quodam consumpta, mane
 ad se omnes accersuit. Non est quod hoc
 loco dicam, Matthæum ex quo Christum
 secutus sit, nunquam ab illo discessisse,
 testemque ac spectatorem eius miraculo-
 rum, totius vitæ etiam imitorem, so-
 cium itineris ac laborum, curarum, ango-
 rum participem fuisse, hæc enim ei sunt
 cum cæteris communia. Itaque ad ea quæ
 ad eum propriè pertinet, festinat oratio.
 Cū illud tempus venisset, quo CHRIS-
 tus suos omnes, atque in his maximè du-
 odecim vniuersum orbem peragrarè do-
 cendi euangelij causa voluit, diuisis in-
 ter se ex præscripto afflatuque Spiritus
 prouincijs, Aethiopia Matthæo obtigisse
 dicitur. Huc ille primò quoque tempore ve-
 nit, ac primum in vrbe & maxima nobi-
 lissima commoratus est, in qua magi
 duo Zaroes & Arphaxat falsis quibus-
 dam in. nibusque editis op. ribus, in eam
 sui.

sui admirationem Aegyptum regem cum
 populo excitauerunt, vt eos deos esse cre-
 derent. Matthæus autem primò suo ad-
 ventu, eorum præstigias fraudesque aper-
 tuit atque refellit Nam & eis quos & illi
 excæcasse videbantur aspectum, & surdis
 auditum, restituebat. Angues quos in ho-
 mines ita concitabāt, vt grauissima vul-
 nera infligere viderētur, expellebat, vul-
 neraque curabat. Erat tum in eadem vr-
 be Candaces Eunuchus reginæ, qui à Phi-
 lippo baptizatus fuisse in Actis apostoli-
 cis dicitur. Is cum Matthæum hæc omnia
 facere animaduertisset, prouoluit se ad
 eius pedes, Deumque laudauit, qui miser-
 tus esset populi sui, quem cum magi in
 errorem induxissent, ipse per Apostolum
 suum ab errore ad rectam vitam reuo-
 cauisset. Recepitque eum domum suam,
 quo amici illius ac necessarii confluere
 cœperunt, auditoque vitæ verbo, credi-
 derunt, salutarique aqua expiati sunt.
 Plures enim partim miraculis non ijs mo-
 dō quæ paulò ante commemorauimus, sed
 nouis alijs quæ maxime in ægrorum cu-
 ratione versabantur, adducti, partim sin-
 gulari illius eloquētia, religionem disci-
 plinamque nostram comprobarunt. Ita-
 que Candaces Eunuchus ille, tot lingua-

rum in ea cognitionem admiratus rogare eum cœpit, vt exponere vellet, qui fieri posset, vt ille cum Hebræus esset, tamen tam plenè linguam Græcam, Aegyptiacam, Aethiopicamq; nosset, vt earum homines ipsi concederent. Tum Matthæus homines inquit, quoniam principio generis sui, vno sermone omnes vsos fuisse, eorumq; arrogantiam fecisse, vt vnus in multos eosq; dissimiles sit, variosq; diuisus. Arrogantiam autem fuisse eiusmodi, vt turrim communi consilio ædificarent, cuius fastigium caelum pertingeret. Quod cum Deus animaduerneret, cum tantam linguarum sermonumq; varietatem repente eis admiscuisse, vt quid quisq; diceret, aut vellet, nemo homo alius nec ipse intellexeret, nec alij explicare possent. Hoc linguarum multitudinem initium habuisse, hoc quasi supplicio hominum temeritatem & audaciam tantam retardatam ac repressam fuisse. Neque enim hanc viam esse quæ recta ad caelum ferret, sed eam quam Christus DEUS filius in mundum veniens ostendisset. Eum enim decimo quam in caelum ascendisset die, misisse ad ipsum & condiscipulos Spiritum sanctum, quo afflati varijs linguis apud homines, qui tum Hiero-

roso

PERIONIO AVCT. 19

rosolyman ex omnibus penè imperijs
 conuenerant. Christi virtutes beneficia-
 que in gens hominum prædicassent. Se-
 entim & ratiõem qua humanam naturam
 ille assumpsisset, exposuisse, & eum natũ
 ex matre virgine, ab eadem educatum,
 cum triginta annos natus esset, baptiza-
 tum, inde tentatum à diabolo, denique in
 crucem actum narrasse, tertio inde die ab
 inferis mortuisque excitatum, quadrage-
 simoque ipsi spectantibus vi sua caelos
 conscendisse, eum ibi à dextra patris sede-
 re, vnde esset tandem aliquando ventur-
 us, vi homines pro suis quenque meri-
 tis iudicet. Non igitur se istas tantum qua-
 tuor linguas, sicuti putaret, nosse, sed om-
 nes omnium gentium quascunque adie-
 rent. Nunc ergo turrim ædificari, non la-
 pidibus, sed Christi virtutibus. Omnibus
 qui Patris, & Filij & Spiritus sancti nomi-
 ne baptizarentur, aditum ad turrim quam
CHRISTVS ædificauisset patere, vn-
 de facilis in cælum ascensus ostenderet-
 tur. Hæc atque talia cum mystico sermo-
 ne Matthæus differeret, venit qui nuncia-
 ret magos duos aduentare cum singulis
 draconibus, qui ore flammam redderent,
 naribus auras sulphureas spargerent, qua-
 rum odor deterrimus homines enecaret.

Matthæ.

Matthæus statim signo crucis intentato, egredi cœpit: quem cum Candaces Eunu- chus prohiberet, admoneretque ut sibi po- tius consuleret, atque è specula tutò feras conspicaretur. Tu verò, inquit, qui times, in specula consiste, ego qui nihil timeo, in publicum prodeò. Vix dicendi finem fecerat, cum apertis foribus dracones at- que magos qui eos sequebantur conspi- cit. Ferae autem ut primum Matthæum animaduenterunt, ad pedes illius cuban- tes somno se ac quæti dederunt. Tum Apostolus per ridiculum magis. Vbi est, inquit, ars vestra? Excitate eos si potestis. Equidem si CHRISTVM dominum non rogassem, furor quem in me concitauistis in vos omnis retortus recidisset. Cumque illi arte aliqua dracones expegefacere co- narentur, diuque tentantes nihil profice- rent. Matthæus hoc artis earum esse ne- gauit, hoc se facile posse facere, dixit: eosque ita præceptis suis parituros, ut deposita iracundia, eiecctoque furore quam pri- mùm ad lustra sua redirent. Hoc populus orare, hoc precari, ut se à bestiarum furo- re quem expertus esset, liberaret. Tum Matthæus Christi nomine qui ex Spiritu sancto natus esset, ac Maria virgine, quæ- que Iudas Apostolus Pharisaorum libi- dini

dini deditisset, quem illi postea cruci suffixissent, qui sepultus tertio die quam mortuus esset, excitatus esset ab inferis & mortuis, qui cum discipulis quadraginta diebus versatus esset, eisque omnia quæ antè mortem dixerat, commemorasset, qui denique quadragesimo quam excitatus fuisset à mortuis, die, ad cælos conscendisset, vnde aliquando rediret, vt viuos mortuosque iudicet, Spiritum Dei adiurasse dicitur, vt dracones excitaret, excitatos iuberet ita repetere sua lustra vt nihil cuiquam mali ac dettimenti afferrent. Cum his verbis repente feræ discesserunt, nec ex eo tempore à quocquam visi sunt. Tum hortari eos qui circumstabant, cœpit, vt à dracone diabolo liberari vellent, se enim à DEO salutis eorum causa missum esse, vt relicta idolorum superstitione, se ad veram vniuersi Dei religionem conuerterent, qui omnia creasset. Deum enim hominem quem primum condidisset, vnà cum vxore quam ex illius costa finxisset, in paradiso collocasse. Paradisum autem quæ altissimos montes superaret, cæloque vicina esset, locum amœnum esse: in eo nec senectuti, nec morbo, nec his miserijs, calamitatibus & malis quæ sentiamus locum esse,

omnia.

omnia iucunda illic ostendi, grata omnia & ex animi sententia euenire. Addidit hoc etiam, cum primi illi homines in tam amœno loco à DEO collocati fuissent, diabolum tâta in eos statim inuidia exarsisse, propter Dei imaginē & similitudinē quam in eis cerneret, vt serpentis anguisque specie, ad mulierem accedēs, nunquā eam destiterit vel diuinitatis quā illis promitteret, specie illicere, quoad persuasisset, vt fructū à Deo pœna capitis vitium comederet, quod etiam Adamus ab vxore pellectus & deceptus fecisset. Quæ cum Deus animaduertisset, illos primos homines ab eo ex loco perpetuæ iucundæq; vitæ, in hūc calamitatis miseræque plenū expulsos esse supplicij causa. Non tamen eos, eorumque posteros à Deo neglectos esse, sed tam charos habitos, vt ad extremum DEI filius pro singulari cœmiaque erga nos benignitate, homo fieri diuinitate retenta, minime dubitauisset. Natum enim eum esse ex Maria virgine, cum Spiritus sancti virtute conceptus esset, sicuti angelus ei prædixerat fore, vt virginalis in ea castimonia quam DEO vouisset, salua permaneret. Idque multò ante, à Salomone prædictum fuisse, càm diceret: Sapientiam Dei, id est Dei filium, sibi

sibi domum ædificasse. Hoc etiam consen-
taneum fuisse, vt quemadmodum Adamus
fictus compositusque fuisset ex terra,
quæ virgo esset, cum nec peccato cõtami-
nata, nec sanguinis effusione polluta, nec
mortui vllius sepultura inquinata ante
fuisset, sic Dei filius qui Adamũ restituere
ac redimere voluisset, ex virgine nasce-
retur. Atque vt ille à diabolo cõtãra Dei p-
ceptum vescendo victus fuisset, ita hic ieiunando
diabolum vinceret. Quia etiam su-
peratum eum esse ab illo patientia, quãdo
ad flagra, ac colaphos, ad sputa, ad coro-
nam spineã, deniq; ad crucẽ voluerit per-
uenire, vicisse mortẽ oppetẽdo, vt cælos
nobis resurgendo apariret cũ nemini du-
biũ esse deberet, quin animi sanctorum ex
corporibus excedentes illuc conuolarẽt.
Extrema eius oratio fuit, qui vellet, à
morte iam ad vitam redire, & ad paradi-
sum, vnde Adamus parens noster eiectus,
hic nos procreauerit. Aperuisse nobis
Christũ paradisi portas, vt ad patriam re-
uertamur, in qua mors nihil possit, in qua
nullus miseriæ locus sit, nullus mœrori,
sed lætitiæ & gaudium, quod nulla tem-
pora nec tollere, nec obruere possint.
Cum hæc aliaq; eiusdem generis Matthe-
us peroraret, repente tumultus quidam
tristis

tristis

tristitia luctuque plenus exortus est. Efferebatur enim cum gemitu omnium Regis filius, ad cuius funus cum ingenti multitudine duo quoque magi illi conue- rant. Qui cum illum ab inferis excitare frustra conati essent, suadere Regi cœperunt, vt filium qui ad Deorum concilium raptus esset, in Deorum numero reponeret, eique templum ædificandum curaret, in quo illius statua poneretur. Quod cum Candaces Eunuchus intellexisset, ad reginam adiens, ei suasisit, vt magos in custodia traderet, Matthæumque accerseret, qui si filium mortuum à mortuis excitaret, magos quorum sceleribus mala omnia in ciuitate euenirent, viuos exuri iuberet. Accersitur Matthæus, cum honore introducitur, Euphimsia regina supplex eum rogare, vt filium suum excitaret. Se enim credere illum à Deo salutis hominum causa missum esse, eiusque esse discipulum, qui & mortuis vitam restituisset, & ab omnibus suo imperio morbos omnes depulisset. Itaque sibi non esse dubium, quin si illius nomen appellauisset, filius mortuus reuiuisceret. Apostolus fidem Reginæ admiratus, hæc ei dixisse fertur. Eam profiteri se credere, quæ nondum ex ipsius ore verbum illum au-

diuis.

diuisset. Itaque hoc sibi persuaderet, exci-
 tatum in filium ab inferis. Cumque in ce-
 lum manus tendisset, DEVS: inquit, A-
 braham, Deus Isaac & Iacob, qui in mun-
 dum salutis nostræ causa filium tuum v-
 nigenitum misisti, vt & nos ab errore ab-
 duceret & te nobis Deum verum ostende-
 ret, rogo te ac deprecor, vt hunc excites,
 vt hi Deum præter te præpotentem esse
 nullum credant, & quæ dixi vera esse in-
 telligant. Cumque hæc perorasset, ma-
 num mortui comprehendit, cum his ver-
 bis Domini mei IESV Christi qui cruci
 suffixus est, nomine, Euphrono (erat enim
 hoc nomen regis filio reuiuiscere, & surge,
 statimque reuixit, cum summa patris regis
 & voluntate, & admiratione. Itaque conse-
 sum coronas & purpuram ei deferri ius-
 sit, præconesque misit, qui ex toto impe-
 rio suos accerterent, vt Deum in hominū
 specie ac figura latentem cernerent. Fit
 concursus hominum innumerabilium,
 qui cum cereos, & lampadas deferrent,
 thurque incēdere vellēt, adhibito vario
 sacrificiorum genere, tum Matthæus ne
 id facerent prohibuit: se enim non Deum
 esse, sed Domini sui Iesu Christi seruum,
 à quo missus esset, vt ipsi relicta simula-
 crorum, quæ colerēt, superstitione & er-
 rore,

torc.

rore, ad veri Dei cultum religionemque
 uocarētur. Qui si ipsum hominem eis si-
 milem Deum esse crederent, quanto ma-
 gis eum Deum esse credere deberent, cu-
 ius se ipse seruum esse predicaret? cuius
 etiam nomine regis filium excitasset ab
 inferis? Itaque, cum hæc ipsi ratione atque ani-
 mo vera esse perciperent, aurum & argen-
 tum coronasque aureas e conspectu ipsius
 tollerent, templumque Deo uero ædificaret,
 in quod ad Dei uerbum audiendum con-
 uenirent. Hæc illius uerba ut Dei oracu-
 lum accipientes, tantum architectorum
 operariorumque numerum adhibuisse di-
 cuntur, ut intra dies triginta opus perfe-
 ctum absolutumque sit. Templo autem no-
 men, ut ita dicam, Resurrectionis impo-
 suit, propterea quod filij regis excitatio
 ei ædificando occasionem attulisset, tres
 & viginti annos, illic præfuisse, atque pres-
 byteros & diaconos instituisse, ciuitati-
 busque episcopos præposuisse, & complu-
 ra templa fundasse dicitur. Salutari eti-
 am aqua & Aegyptum regem expiauit,
 & Euphrosiniam reginam, & Euphrono-
 mum quem excitauit, & Iphigeniam eo-
 rum filiam, quæ ut mox dicitur ab eo-
 dem CHRISTO dicata uirgo permansit.
 Quoniam autem longum est exponere.
 quot

quot cæcis aspectum reddiderit, quod le-
 profos curauerit, quot paralyti liberaue-
 rit, quot denique à mortuis excitauerit,
 quam religiosus Aegippus rex fuerit,
 quam proba eius vxor regina, hic quam
 ob causam, quoque modo mortem pro
 CHRISTO obierit, narrari melius est.
 Aegippus quidem, cùm admodum senex
 in sancto proposito permanens, excessis-
 set è vita, Hirtarchus regnum adeptus est,
 Is Iphigeniam Aegippi filiam in matri-
 monium accipere cupiebat, idque se facile
 ab Apostolo impetraturum esse spera-
 bat: quanquam enim eam non solum
 CHRISTO consecratam videbat, ve-
 rumetiam iam amplius ducentis virgi-
 nibus præpositam, tamen eius animum
 facile Matthæi auctoritate commoue-
 ri abduci que posse existimabat. Itaque
 hac spe fiducia que fretus Apostolum
 adiit, ei que dimidium regni pollicitus
 est, si ad hoc virgineum animum induxis-
 set. Hoc illi Apostolus primùm nec pla-
 nè concessit, neque denegauit, sed
 eum tantùm admonuit, vt consuetudi-
 nem Aegippi seruans, qui omni sabba-
 to eò conueniret, vbi verbum DEI præ-
 dicaret, ipsæ virgines omnes quæ cum
 Iphigeia essent conuocarent tum illum
 audi-

audi-

auditorium, quo coniugum laudibus ornaret, ipsumque Deo gratum acceptumque esse doceret. Omnes cum conuenissent, Matthæus hortatus est, ut & attentè audirent, quæ dicturus esset, & memoria, quæ iam audissent, tenerent. Hirtarchus, qui hæc Apostolum dicere arbitraretur, ut Iphigeniæ animum ad ea quæ de coniugio quod initura esset, præpararet, laudibus eum offerre cœpit, de ijsque rebus cum eis quos secum adduxerat, communicabat. Facta rursus audientia, ita Apostolus exorsus est: Videret illi, quàm longè oratio progressa esset, ut etiam eadem esse fieri posse doceret, cum is occiditur, qui si ipse solus interfectus non esset, multos innocentes occideret. Sic Goliath occisum esse, sic Sitarath, sic Amanum, sic Olofernem, sic denique interfectis esse, qui eorum sedibus ac regnis insidias parassent. Itaque coniugia etiam dum inirentur, præclaris honestisque actionibus & officijs ornari, si iustè, si legitimè, si sanctè, si integrè inirentur. Quod si sponsam regis eius seruus usurpare audeat, is non solum peccare, sed etiam tam graue scelus admittere dicitur, ut quàm primùm viuus exuratur, non quòd coniugium omnino ineat, sed quia regis aut domini sui

vxorem vsurpet. Sic Hirtarchus rex (ad
 eum autem orationem conuertisse dici-
 tur) cum Iphigenia regis cui successisset
 filiam sciret. Regisque calorū sponsam,
 & sacro velamine consecratam, quo tan-
 dem modo posset potentiori ereptam, in
 matrimonio ducere? Hirtarchus qui ad-
 huc Apostoli verba omnia laudauisset, tū
 iracundiæ facibus concitatus, discedisse
 dicitur. Ipse verò multò alacrior cœptum
 sermonē persecutus est, cum cæteros ad
 audiendū non minus quàm antea para-
 tos vidisset, Regem dixit, qui in orbe ter-
 rarū dominatū in alios teneret, haud diu
 turnum imperium tenere posse. Regis au-
 tem qui cælis præesset, æternum esse domi-
 natum & imperium. Eundēque vt lætitia
 gaudioque maximo eos qui ipsi fidem ser-
 uant, perfundit, & afficit, ita eos acerri-
 mis supplicijs afficere, qui ab illius fide de-
 ficerent. Quòd si regis ira & furor per-
 timescendus esset quid de Deo existima-
 re deberent? præsertim cum hominis ira
 siue tormentis, siue ignibus, siue ferro &
 sanguine satietur, ad quoddam tempus
 duret, diuina autem vltio sempiterni ig-
 nis in scelestos supplicium statuerit? Ita-
 que Dominum nostrum Iesum Chri-
 stum suis præcepisse, cum in conspectum

Z

regum

regum processisset, ne eos timerent qui eum verberauissent & interfecissent, nihil quod præterea facerent, haberent: eum metuerent potius, qui eum occidisset, & perdere posset, & in gehennam mittere. Iphigenia tum spectante populo se ad pedes Apostoli misit, orauitque eum eius nomine cuius Apostolus esset, vt sibi socijsque virginibus omnibus, quæ domino ipsius sermone consecratae essent, manus imponeret, quò facilius minas regis possent contemnere. Ille eius precibus deductus, Christi que, præsidio ac spe fretus contempto regis odio, velum omnium capitibus apposuisse dicitur. Deumque orasse, vt illas famulas suas, quas ex omni numero bonus pastor ad seruandam ornandamque perpetuæ virginitatis castimoniam elegisset, ipse custodiret, atque tueretur, & ad omnia virtutum munera & officia duce sapientia ita excitaret atque præpararet, vt victis carnis illecebris, coniugijsque non legitimis repudiatis, vinculo quod res nulla soluere posset, cum Christo colligarentur. Hæc atque alia eiusdem generis cum Apostolus virginibus illis bene precatus esset, missæ sacroperacto, ad aram in qua Christi corpus confecerat, reuersus est: ibi cum passis

mani-

PERIONIO AVCT, 331

manibus precaretur, eum licitor ab Hirtarcho rege missus, securi percussit. Quod ut populus accepit, statim ad palatium cum igne proficisci cœpit, ut ligna & sarmenta circumdaret, ignemque subijceret, quo incendio totum deflagraret. Obuiam sunt populo furenti sacerdotes omnes ac clerici, qui hortati sunt ne id facerent, quod voluntatem diuinā offenderet. Petrum enim apostolum cum districto gladio Malchi cuiusdam auriculam præcidisset, à Christo ne par pari referre videretur, obiurgatum esse, atque auriculam suo loco integram sine vlllo doloris sensu restitutam. Itaque Apostoli martyrium lætis animis celebraret, & quid DEVS constitueret, expectaret. Iphigenia autem CHRISTI virgo, quicquid auri & argenti & gemmarum habuit, id cum ad sacerdotes attulisset, ea omnia se ita conferre dixit, ut cum dignum CHRISTI Apostolo templum ædificassent, quod reliquum esset, egentibus erogarent. Sibi que dixit certamen remque cum Hirtarcho fore. Quod non ita multo post accidit. Hirtarchus enim omnium nobilium vxores ad eam proficisci iussit, quod earum siue precibus, siue cohortationibus illam flecti adduci-

que posse speraret, ut ipsi in matrimonio collocaretur. Quò cum illa nullo modo deduci posset, magos conuocat, qui eam dæmonum præsidio vsi raperent. Sed nihil ars eorum potuit. Itaque alia viam aggreditur. Incendere constituit locum in quo Iphigenia vnà cum cæteris virginibus die noctuque DEO seruebat. Nec verò subiecti ignes nocere potuerunt, flammaque circum domum tantum apparuit. Quin etiam angelus vnà cum Matthæo visus esse dicitur, qui Iphigeniam bono animo esse iuberet, nec ignem time- re, qui in eum à quo paratus erat, redundaturus esset. Vix angelus finem dicendi fecerat, cum ventus ortus est qui suo impetu flammam à domo virginis ad regis palatium transtulit, ut consumptis omnibus ipse cum filio quem vnum habebat, ægre potuerit euadere. Quanquam multò illud supplicium leuius ei accidisset, quàm quo affectus est. Nam & in illius filium cacodæmon inuasit, atque intrauit, cuius impulsu, cum ad Apostoli sepulcrum magno impetu cucurrisset, manibus à tergo vinctis, eum paterna crimina & scelera cogebat confiteri: & ipsum elephantia totum infecit, quem morbum cum medici adhibiti curare non possent.

sent, ipse vi morbi coactus, in gladium incubuit. Quod ut rescivit populus, magnā ex morte illius cœpit voluptatem, fratremq; Iphigeniæ, Beiorium nomine, qui sororis opera à Matthæo aqua salutari expiatus erat, regalem potestatem administrare voluit. Is cum quinque & viginti annos natus regnare cœpisset, ad tres & sexaginta imperium prorogavit. Duobusque susceptis liberis, vnum exercitui præfecit, alterum regni hæredem instituit. Ita pace in Ecclesia Aethiopiæ constituta, Respublica Christiana illic Matthæi meritis ac precibus amplificata est. Scripsit Euangelium, quod eius nomine circumfertur, Hebraico sermone, ut ait Hieronymus, quod incertum est quisnam postea in Græcum conuertit.

BEATI BARTHOLO-
MAEI APOSTOLI VI-
TA, IOACHIMO PERIO-
nio Benedictino Cormæ-
riaceno auctore,

(. .)

Bartholomæus primum Christi discipulus, deinde apostolus fuit. Ei India (neque enim in libris qui noui Te-

Z 3

ui Te-